

Ur *Den Kommunistiska Internationalen* N:o 5. (1921)

FRÅN EXEKUTIVKOMITENS VÄRKSAMHET.

Ur Exekutivkomiténs protokoll.

Sammanträden av Kommunistiska Internationalens exekutivkomité den 9., 10. och 14. januari.

Under ordförandeskap av kamrat Sinovjev hölls plenarsammanträden av Kommunistiska Internationalens exekutivkomité den 9., 10. och 14. januari 1921.

Dagordningen vid dessa sammanträden var följande:

- 1) Internationell fackföreningskonferens.
- 2) Läget i Österrike.
- 3) Läget i Italien.
- 4) Franska Socialistiska Partiets kongress i Tours.
- 5) Den kommunistiska rörelsen i Danmark.
- 6) Tysklands Förenade Kommunistiska Parti (V. K. P. D.) och Tysklands Kommunistiska Arbetarparti (K. A. P. D.).
- 7) Redogörelse för läget i Georgien.
- 8) Organisationsfrågor.
- 9) Orientfrågan.
- 10) Spaniens ekonomiska bojkott.

I sitt inledningsanförande till första punkten på dagordningen påvisade kamrat Sinovjev, att med Italienska Socialistiska Partiets kongress tilläandagår en hel epok, som är kännetecknad genom förvärligandet av de beslut, som rörande partierna antagits vid Kommunistiska Internationalens andra världskongress. Tyngdpunkten i vårt arbete förlägges härmed till erövrandet av opportunisternas, dessa arbetarklassens farligaste fienders sista försöksningar, förlägges till erövrandet av fackföreningarna. Kamrat Sinovjev framkom med en del praktiska förslag, som efter en kortare diskussion antogs. Exekutiven formulerar på följande sätt sina önskemål till Internationella Fackföreningsrådet:

- a) Internationella Fackföreningsrådet sammankallar en internationell fackföreningskonferens, som bör hållas i Moskva den 1. maj 1921; b) till deltagande i denna konferens inbjudes alla fackföreningar och liknande organisationer (även delar av organisationer), vilka är motståndare till den gula Amsterdaminternationalen och anhängare till die revolutionära fackföreningarnas sammanslutning; c) konferensens dagordning skall vara följande: 1) rapporter; 2) fackföreningarnas roll under övergångsperioden till socialismen; 3) fackföreningar, driftsråd och arbetarråd; 4) fackföreningarna och kontrollen över produktionen (socialiseringen enligt reformisternas uppfattning); 5) fackföreningarna och Kommunistiska Internationalen; 6) organisationsfrågor: aa) internationella strejkfonder; bb) federalismen och centralismen i fackföreningsrörelsen; cc) de internationella federationerna och de enskilda fackföreningarna; 7) val.

Under loppet av debatterna påyrkades särskilt, att representanter för alla revolutionära nyanser inom fackföreningsrörelsen skulle delta i konferensen.

Redogörelsen för läget i Österrike avgavs av kamrat Steinhardt, representant för Österrikes Kommunistiska Parti. Rapportören dröjde i huvudsak vid de senaste parlamentsvalen. Som bekant agiterade Österrikes Kommunistiska Parti hela tiden för bojkott av valen och beslöt sig först i sista ögonblicket att ställa sig till efterrättelse beslutet på Kommunistiska Internationalens andra kongress genom att delta i valen. Partiet erhöll intet mandat och samlade blott 30,000 röster; även vid de strax därpå följande valen till arbetarråden fick partiet vidkännas en betydlig förlust; i stället för en femtedel av hela antalet mandat erhöll partiet denna gång blott, en tolvtedel. Man får dock icke glömma, att de österrikiska kamraterna haft att under enastående svårigheter kämpa mot socialförrädarnas och bourgeoisins slutna front. Förövrigt har från det Socialdemokratiska Partiet skiljt sig en hel grupp, "De revolutionära socialdemokraternas kooperativa arbetarförening", som räknar 4 å 6 tusen medlemmar, och som har för avsikt att ansluta sig till Österrikes Kommunistiska Parti. Mycket betecknande är, att socialdemokraternas klyvning ägt rum på arbetets fält.

Vid den diskussion, som utspann sig om de intressanta och kompletterande meddelanden, som lämnades av den från utlandet just anlände kamrat N., påvisade kamrat Varga abnormiteten däri, att förhållandet mellan partiet och massorna helt och hållet göres beroende av partiets ståndpunkt i en så underordnad fråga som parlamentarismen. Kamrat Bucharin betecknade den nuvarande perioden i Österrike som en förfallets och upplösningens period; den därstädes, försiggående ekonomiska dödsprocessen framkallar inom alla klasser av det österrikiska samhället en förvirrad och hopplös stämning, som delvis också bemäktigat sig våra österrikiska kamrater. Partiet måste skaka av sig denna pessimism, det måste återvinna sin tro på sig själv och på revolutionen och milt i det allmänna förfallet och arbetarklassens modlöshet ha ett bestämt, klart, revolutionärt perspektiv för ögonen.

I överensstämmelse med ett förslag av kamrat Bucharin beslöt de församlade att vända sig till det österrikiska proletariatet och Österrikes Kommunistiska Parti med ett upprop, i vilket Exekutivens uppfattningar om läget i Österrike och Österrikes Kommunistiska Partis närmast liggande uppgifter skulle komma till uttryck.

För läget i Italien redogjorde kamrat Sinovjev. Inom partiet, vars kongress skall öppnas den 15. januari, finnes tre stora fraktioner: den Kommunistiska, i spetsen för vilken står Bombacci och Bordiga; fraktionen Serrati, som allt mera svänger av åt höger, och som stödes av reformisterna – trots all dess förment revolutionära fraseologi – samt slutligen de klart utpräglade reformisternas fraktion, som sätter hela sitt hopp till Serrati. Det finnes också en liten fraktion Graziadei, som står mellan de verkliga kommunisterna och Serrati centrum; vid kongressen kommer denna grupp sannolikt att rösta med kommunisterna. Proportionen mellan dem, som på kongressen blir anhängare eller motståndare till våra riktlinjer, är det nu svårt att bedöma; det är möjligt, att vi kommer att stanna i minoritet. Ehuru Serrati kallar sig kommunist och skriver vänskapliga brev till Moskva, försvarar han i själva verket reformisterna i sin tidning och sprider svagsinta rykten om meningsskiljaktigheter mellan Radek och Lenin, o. s. v. Han glider nu allt längre ut på det sluttande planet.

Det av Sinovjev upplåsta utkastet till ett brev till den italienska kongressen antogs enhälligt.

Sammanträdet den 10. januari öppnades med en redogörelse av kamrat Rosmer över den kongress, som nyligen hållit i Tours av Frankrikes Socialistiska Parti. Kamrat Bosnier påpekade, att han tills dato icke erhållit direkta meddelanden från partiet såsom sådant. Den majoritet, vi uppnått i Tours, är ännu starkare, än man hade kunnat vänta efter omröstningen i de enskilda federationerna. Vid en analys av denna majoritet faller oss tvänne intressanta företeelser i ögonen: för det första röstade för Kommunistiska Internationalen stora grupper från Frankrikes jordbrukande områden, vilkas befolkning, om man får tro högersocialdemokraterna, alla som en man är motståndare till Sovjetryssland; för det andra kämpade för

anslutningen nästan enhälligt de industriella distrikten (Seinedepartementet, Pas-de-Calais, m. fl.), vilka utmärker sig för mäktiga fackorganisationer. Den klyvning, som ägt rum, har rensat partiet från alla tillbakablivna element. Och Longuet, som man så ivrigt bemödade sig att draga över på vänsterns sida, har gått till sina högervänner. Flertalet av den parlamentariska fraktionen har likaledes gått åt höger, vilket ju var att vänta. Uppträdandet på kongressen av Klara Zetkin, som trots alla polisförbud bevistade den samma, gjorde det största intryck.

Efter åhörandet av denna redogörelse beslöt Exekutiven att sända en hälsning till Frankrikes Kommunistiska Parti samt uttala sitt tack till kamrat Klara Zetkin för hennes modiga uppträdande på kongressen.

För den kommunistiska rörelsen i Danmark redogjorde de danska ombuden: kamrat J. från Danmarks Kommunistiska Parti samt kamrat J. från de danska fackföreningarnas syndikalistiska opposition.

Danmarks Kommunistiska Parti bildades i november 1919 ur trenne grupper, Socialistiska Arbetarpartiet, Oavhängiga Socialdemokratiska Partiet och Socialistiska Ungdomsförbundet. Partiet räknar ungefär 3,000 medlemmar och utger en daglig tidning, "Arbeidet"; vid de båda sista parlamentsvalen erhöll partiet 5,200 röster. Fackoppositionen räknar endast 700 medlemmar, men dess organ, "Solidaritet", som utkommer sedan år 1911, har en upplaga på 7 till 8 tusen exemplar. De syndikalistiska tendenser, som tidigare haft överhand inom oppositionen, försvinner så småningom. En av gruppens mest ansedda ledare, Chr. Christensen, offentliggjorde för kort tid sedan i "Solidaritet" en rad uppsatser om "de 21 punkterna", där han tillkännager sin fulla överensstämmelse med Kommunistiska Internationalens riktlinjer. Partiets och fackoppositionens centralledningar har nu beslutit göra ett försök till sammanlutning på federativ bas. Den av dem utarbetade överenskommelsen går i huvudsak ut på följande: bägge organisationerna bildar "Danmarks Kommunistiska Federation" med ett gemensamt organ, som skall redigeras i full överensstämmelse med de resolutioner och beslut, som antagits av Kommunistiska Internationalens andra världskongress. Båda organisationerna behåller till vidare sina program; tidningarna "Arbeidet" och "Solidaritet" nedlägges. Den fackliga organisationen ansluter sig genast till den Röda Fackföreningsinternationalen.

Såsom en komplettering till de danska kamraternas redogörelser meddelade kamrat Kobetskij, att han mottagit ett brev från den berömde danske skriftställaren och proletärdiktaren Martin Andersen-Nexö, i vilket han sänder sin hjärtliga välönskan till Kommunistiska Internationalens exekutiv och beder den, samma lämna sitt bistånd till föreningen av de danska kamraterna på grundvalen av den överenskommelse, de utarbetat

På förslag av kamrat Bela Kun valde Exekutiven en kommission av trenne medlemmar för att noggrant studera denna fråga. Under sammanträdet den 14 januari avlade kommissionens ordförande rapport. Kommissionen, i vilken även de danska ombuden deltog, hade enhälligt godkänt planen om överenskommelsen samt gjort ett par mindre ändringar. Den viktigaste av de ändrade paragraferna hade av kommissionen formulerats på följande sätt: provisoriskt (hela federationen bär en provisorisk karaktär) ansluter sig alla kommunistiska Celler i de fackföreningar, som består av medlemmar från bägge organisationerna, till den fackliga organisationen varvid likväl de från partiets centralkomité utgående riktlinjerna alltid äger bindande kraft för de cellmedlemmar, som tillhör partiet.

Därefter behandlades frågan om Tysklands Kommunistiska Arbetarparti. Orsaken till den återkommande behandlingen av denna fråga var, att Tysklands förenade Kommunistiska Parti till Exekutiven sände ett brev med protest mot upptagandet i Kommunistiska Internationalen av K. A. P. D. såsom sympatiserande parti. Centralens protest hade tillkommit på följande grunder: 1) K. A. P. D. är icke ett revolutionärt parti, ty i de länder, där närmaste målet för

arbetarklassens kamp är kommunismen, är varje parti, som icke är kommunistiskt, ej håller ett revolutionärt parti; 2) K. A. P. D. är ett parti, som är stätt i upplösning; och Exekutivens beslut håller det vid artificiellt liv; 3) i kampen mot K. A. P. D.:s felaktiga taktik är de tyska kommunisterna nu berövade sitt värksammaste vapen, nämligen möjligheten att åberopa sig på kommunistiska Internationalens auktoritet.

Denna protest åstadkom livliga debatter. Kamrat Steinhardt framkom med- förslaget att ställa den fordran på K. A. P. D. att det i sin polemik mot V. K. P. D. icke finge överskrida den kamratliga tonen. Kamraterna Marchlevskij och Schahlin hävdade nödvändigheten av, att innan man fattade ett avgörande beslut, man toge kännedom om K. A. P. D.:s präss sedan partiets upptagande i Kommunistiska Internationalen. Kamrat Sinovjev uttalade sig för att det redan fattade beslutet skulle äga fortfarande giltighet. Enligt hans åsikt var protesten från V. K. P. D. alldeles förfelad. Genom att provisoriskt upplaga K. A. P. 1). som sympatiserande parti har Exekutiven handlat i fullkomlig överens stämmelse med II kongressens beslut. Under det att vi å ena sidan drager en skarp gränslinje mellan oss och de -högerorienterade, reformistiska elementen, måste vi å andra sidan lägga i dagen den allra största tolerans mot de revolutionära arbetargrupper, som anser sig själva tillhöra vänsterriktningen, t. o. m. om dessa grupper ännu icke fullständigt bortlagt sina anarkosyndikalistiska förvillelser. Kärnan i K. A. P. D. utgöres av verkligt revolutionära arbetare. På sista tiden har partiet tagit ett gott steg på vägen mot kommunismen genom att utesluta Laufenberg, Wolffheim och Otto Rühle. Det är ingen storolycka skedd, när K. A. P. D. kritiserar våra tyska kamrater. V. K. P. D. är ingalunda ofelbart: vi behöver blott påminna oss dess uppträdande under Kappdagarna och under den senaste strejken av Berlins elektricitetsarbetare. I vår resolution har vi klart och tydligt uttalat, att vi anser V. K. P. D. för den enda befullmäktigade sektionen, i Tyskland av Kommunistiska Internationalen, och vi har föreslagit medlemmarna av K. A. P. D. att redan nu inträda i V. K. P. D. Vi har sagt, att vi anser K. A. P. D.:s taktik förvänd, isynnerhet i de fackliga och parlamentariska frågorna. Genom att upptaga partiet bland oss visar vi det vägen till förening med V. K. P. D.

I Italien ser vi nu riktigheten av vår taktik mot högern och vänstern bekräftad: under det att d'Aragona, vars uteslutande ur partiet vi icke upphört att kräva, nu sitter i de borgerliga paritetskommissionerna och på detta sätt bromsar den revolutionära rörelsen, sitter den av oss upptagne Armando Borghi i ett fängelse, framför vars murar arbetarna föranstaltar revolutionära demonstrationer.

Efter någon debatt antogs kamrat Sinovjevs förslag med alla röster mot en, nämligen att bekräfta Exekutivens tidigare resolution rörande K. A. P. D. och att i denna angelägenhet medelst ett brev underrätta V. K. P. D. Likaledes antogs kamrat Beta Kuns förslag om offentliggörande av redogörelsen för Exekutivens sessioner den 24. och 28. november, vid vilka frågan om K. A. P. D.:s upptagande i Internationalen behandlades.

Därpå uppläste ordföranden. ett till Exekutiven riktat hälsningstelegram från Estlands kommunistiska parlamentsfraktion:

Hälsning till den III. Kommunistiska Internationalen

Efter en långvarig och hård strid har det lyckats de estniska kamraterna att sätta in sina representanter i det borgerliga parlamentet. Härigenom blir de parlamentariska pratmakarna tvungna att höra på, vad arbetarna har att säga. Genua parlamentet kommer arbetarklassen. att uppfostras till en klasskamp, som skall föras med tull. klassmedvetenhet. Det estländska parlamentets kommunistiska fraktion vill av denna anledning sända sin broderliga hälsning till III, Kommunistiska Internationalen i dess egenskap av enda representant i hela världen för det organiserade klassproletariatet.

Reval, den 1. januari 1921. å fraktionens vägnar: (namn) ordförande. (namn) sekreterare.

Enhälligt fattades beslut att sända en varm hälsning till de estländska kamraterna, vilken fick följande lydelse:

”Kommunistiska Internationalens exekutiv sänder Estlands revolutionära arbetare och deras kommunistiska fraktion en broderlig hälsning.

Kommunismen har hemburit en stor moralisk seger i detta land, där en liten hop av den gula socialdemokratien understödd bourgeoisin huserar med den vita terrorns hjälp.

Leve de estniska kommunisterna!

Kommunistiska Internationalens exekutivkomité.”

Vid sammanträdet den 14. januari lämnades först ordet åt kamrat Zchakaja, som i korthet redogjorde för läget i Georgien. Denna ”socialistiska” republik, över vilken II Internationalens ledare är så stolta, står på tröskeln till en fullständig ekonomisk katastrof. Där finnes ingen produktion; en allmän hungersnöd har blott tack vare rästerna av tidigare skördar kunnat undvikas; nu är allt uppätet, och hungersnöden har redan börjat i en del guvernement. Regeringen sitter ännu kvar, emedan Kommunistiska Partiet icke har en tillräckligt stark apparat till sitt förfogande. Georgiens Kommunistiska Parti har ännu icke hämtat sig efter det våldsamma slag, som tillfogats det genom dess skiljande från Rysslands Kommunistiska Parti, vilket skedde till följd av fredsfördraget mellan Sovjetryssland och Georgien. Den socialdemokratiska regeringen för en oförsonlig kamp mot den kommunistiska rörelsen, häktar och utvisar våra kamrater, indrager våra tidningar, o. s. v. Det oaktat ökas för varje dag siffran av våra anhängare. För icke länge sedan ägde partiets konferens rum i Tiflis. På tryckeriarbetarnas konferens erhöles mensjeviker oaktat bistånd från regeringens och polisens sida en majoritet av endast en röst (263 mot 262); valda blev 7 kommunister, 6 mensjeviker och 2 representanter från andra partier. Den starkaste av fackföreningarna, Järnvägsmännens Förbund, är likaledes genomsyrad av bolsjevism. Kamrat Zchakaja slutade sin redogörelse med en begäran om bistånd åt de georgiska kamraterna, och att ett upprop skulle tillställas dem i Exekutivens namn på förslag av kamrat Sinovjev antog Exekutiven enhälligt en resolution, som innehöll en broderlig hälsning till de georgiska kamraterna och brännmärkte såväl Georgiens mensjevistiska regering som dess hjälpare, II Internationalens ledare.

Vid sin session den 14. januari antog Kommunistiska Internationalens exekutiv följande resolution:

”Efter att ha lyssnat till den redogörelse, som avlagts av representanten för Georgiens Kommunistiska Parti, kamrat Zchakaja, sänder Kommunistiska Internationalens exekutiv sin broderliga hälsning till de georgiska kamraterna, som i hundratal försmäktar i den georgiska förräddarrepublikens fångelser.

I spetsen för denna republik, som av herrar socialdemokrater besjunges såsom det demokratiska paradiset, står det till II Internationalen hörande mensjevikpartiet. Bakom ryggen av de regerande mensjevistiska bödlarna står icke blott Ententens direkta agenter utan också de mest ansedda ledarna av II Internationalen med Vandervelde, Renaudel och Kautsky i spetsen.

Hela världens arbetare måste veta, att det icke finnes en enda förbrytelse mot arbetare och bönder, som II Internationalens anhängare ej med kallt blod skulle, kunna begå, om det visade sig nödvändigt för bourgeoisins intressen.”

Redogöraren för nästa fråga på dagordningen organisationen av arbetet inom Exekutiven – kamrat Sinovjev, påvisade, att den kongress, som inom några dagar skulle öppnas av Italiens Socialistiska Parti, bildade avslutningen på en hel epok av Kommunistiska Internationalens arbete, en period, som kännetecknats genom dryftandet av II kongressens resolutioner och konsolideringen av de stora kommunistiska partierna i Tyskland, Frankrike och Italien. Nu börjar en ny period, under vilken vi måste rikta vår huvuduppmärksamhet på *organisationen*. Man måste draga försorg om, att alla till Kommunistiska Internationalen hörande partier har sina representanter i Exekutiven; att dessa representanter beredes möjlighet att stå i ständig kontakt med sina partier och framlägga erhållna meddelanden för Exekutiven; att Mindre exekutiven icke endast nöjer sig med upprop utan står i ständig brevväxling med ifrågasvarande partiernas centraler; slutligen är det nödvändigt att med hänsyn taget till den framåtskridande världsrevolutionens erfarenheter utförligt utarbeta de enskilda punkterna på vårt program. Kamrat Sinovjev ville därför föreslå 1) att alla partier skulle uppmanas sända sina representanter till Exekutiven; 2) att Mindre exekutiven skulle utvidgas till 7 medlemmar; att förutom de nuvarande 4 medlemmarna skulle inväljas kamraterna Bela Kun och Rosmer; såsom sjunde medlem skulle inväljas representanten för Tysklands Förenade Kommunistiska Parti; 3) att tvänne kommissioner skulle väljas för att detaljerat utarbeta programmets enskilda punkter, nämligen en kommission för agrarfrågan och en för nationalitetsfrågan.

Dessutom framställdes följande kompletterande förslag: av kamrat Bersin, att i stället för eller bredvid agrarkommissionen skulle väljas en kommission i ändamål att studera levnadsstandarderna i de kapitalistiska länderna; samt av kamrat Sjatskin, att Mindre exekutiven skulle inför Exekutiven redovisa för sin värksamhet.

Härpå antogs kamrat Sinovjevs förslag i förening med de båda kompletterande förslagen.

På förslag av kamrat Sinovjev valdes en kommission, bestående av kamraterna Schablin, Janson och Steinhardt, vilken erhöi i uppdrag att undersöka inkommande klagomål och vidtagna åtgärder för rättandet av eventuella missgrepp vid de tekniska organens arbete. Därpå upplästes ett till kamrat Sinovjev ställt brev från Amsterdamska Fackföreningsinternationalen, vilket var av följande lydelse:

”Herr ordförande!

Härmed sänder vi eder ett exemplar av den resolution, som antagits av den internationella fackföreningskongressen i London den 22-27. november. Såsom ni sannolikt redan läst i tidningarna, blev denna resolution antagen med en överväldigande majoritet: endast Italien och Norge röstade mot densamma. Resolutionen bestämmer vårt förhållande till eder International.

”Av denna resolution ser ni, att vi icke är böjda för att låta det av er mot oss riktade förtalet stå oemotsagt; alldeles som hittills kommer vi även för framtiden att vara representanter för ungefär 30 miljoner arbetares intressen, d. v. s. i den anda, i vilken varje självständig facklig rörelse måste arbeta: vi kommer nämligen icke att, såsom den av eder bildade Fackföreningsinternationalen, underkasta oss kommandot av ett politiskt parti.

”Skulle det intressera eder själv eller andra ledare av den av er representerade fackföreningsrörelsen att erhålla utförligare meddelanden om vår rörelse, vilka kanske skulle övertyga er om, att ni hittills blott skadat er egen och proletariatets sak, så är vi gärna redo att till varje tid ställa dylika meddelanden till edert förfogande; detta gör vi likväl endast under det villkoret, att ni mot oss handlar på samma sätt som vi själva mot er, nämligen att ni i varje fall utgår från den övertygelsen, att vi, vad vi än företager, hyser ärliga avsikter och att vi blott har det gemensamma målet i sikte att vara proletariatet till gagn och hjälpa det ur dess eländiga ställning. Blott en dylik utgångspunkt kan enligt vår uppfattning leda till förståelse av vårt

gemensamma mål och måhända också till de ryska fackföreningarnas anslutning till vår International. Vi uttrycker den förhoppningen, att ni sätter medlemmarna av III Internationalens presidium i kännedom om såväl resolutionen som brevet.

L. Jouhaux, Edo Fimmen, .E. Oudegeest."

Med anledning av denna skrivelse antogs enhälligt följande resolution: herr Jouhaux, m. fl., skall uppmanas att skaffa sina vänligt sinnade regeringars tillstånd till sammanträffanden och möten i alla europeiska centra – London, Paris, Amsterdam – för att möjliggöra diskussioner mellan "Amsterdam" och III Internationalen.

I sin redogörelse för Kommunistiska Internationalens uppgifter i Orienten ville kamrat Sokolnikov fästa allas uppmärksamhet på, att de orientaliska bourgeoisernas och godsägarnas sympatier för Sovjetryssland är mycket kortlivade; dessa sympatier är framkallade genom hatet mot Ententen, men hatet mot Ententen är betydligt svagare än deras fruktan för de arbetande massorna i deras egna länder; härigenom förklaras det faktum, att våra militära bundsförvanter i Orienten vid första lägliga tillfälle sluter förbund med våra fiender, Ententemakterna. Vid behandlingen av den frågan, vem som är den verkliga bäraren av revolutionen i Orienten, måste vi först och främst frånga den uppfattningen, att Orienten är något helt eller enhetligt. Som bekant medför kapitalismen en viss likformighet i skilda länders sociala förhållanden, men ännu är Orienten nästan alldeles oberört av kapitalismen. Endast i Indien finnes någon storindustri att tala om, och här kommer proletariatet obetingat att uppträda såsom ledare av den nationella och demokratiska revolutionen. Beträffande övriga länder i den närmast liggande Orienten – Persien, Buchara, Afghanistan, m. fl. – kan man i allmänhet säga, att bondeklassen därstädes utgör den förtryckta samhällsklassen, och att revolutionen i dessa länder därför blir en agrarisk revolution. Vid vårt arbete i Orienten måste vi akta oss för varje schablonmässighet och noggrannt lägga märke till och överväga det sociala tillståndet i varje enskilt land.

Diskussionen över kamrat Sokolnikovs redogörelse uppsköts till nästa exekutivsammanträde, och kamrat Rosmer erhöll ordet för ett viktigt meddelande om Spaniens ekonomiska bojkott.

Kamrat Rosmer sade sig ha mottagit ett upprop från Spanska Arbetskonfederationen, vari höjes en protest i anledning av den mot arbetarnas organisationer riktade regeringsterrorn: arbetartidningar indrages, fackföreningar upplöses, arbetarmöten skingras, hundratusentals revolutionärer och enskilda arbetare häktas, blott emedan de tillhör organisationerna. Arbetskonfederationen uppfordrar alla länders arbetare att som en protest häremot från och med den 15. januari förklara Spanien i bojkott och icke tillåta vare sig export eller import av varor från och till Spanien. Kamrat Rosmer föreslog, att hela världens arbetare i Kommunistiska Internationalens och det Röda Fackföreningsrådets namn skulle uppfordras att sätta denna bojkott i värkställighet.

Kamrat Rosmers förslag antogs enhälligt.

M. KOBETSKIJ,

sekreterare för Kommunistiska Internationalens exekutiv.

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)